



Arrest

nr. 44 260 van 29 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 mei 2010 tot terugdrijving, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 mei 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 mei 2010 om 13 uur 15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.EKKA.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. LEROY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, komt op 26 mei 2010 toe in de luchthaven van Zaventem vanuit Moskou.

1.2. Verzoeker is in het bezit van een visum kort verblijf (dertig dagen) geldig van 21 mei 2010 tot 20 augustus 2010 afgeleverd door de Franse ambassade te China.

1.3. Op 27 mei 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot teruggrijping, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken (art. 3, eerste lid, 3^o). Betrokkene wenst een internationale conferentie aangaande Chinese werkkrachten tijdens Wereldoorlog 1 bij te wonen. Betrokkene zou volgens de uitnodiging van deze meeting zelf moeten zorgen voor zijn vervoer en verblijf, hij is echter niet in het bezit van een hotelreservatie, contactadres of naam van enige contactpersoon die hem zou kunnen begeleiden. Betrokkene heeft er geen enkele notie van hoe hij naar de plaats van het gebeuren zou moeten reizen.”

1.4. Verzoeker dient op 28 mei 2010 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de in punt 1.3. bedoelde beslissing.

1.5. Bij arrestnr. 44 115 van 28 mei 2010 schorst de Raad de tenuitvoerlegging van de in punt 1.3. bedoelde beslissing.

1.6. Op 28 mei 2010 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.4. bedoelde beslissing in en treft hij een nieuwe beslissing tot teruggrijping. Dit vormt de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

(...)

komend uit MOSKOU met SU231, in kennis gesteld van het feit dat hem/haar de toegang wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen:

(...)

X (E) Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken (art. 3, eerste lid, 3^o)

Het (de) volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart voor deelname aan een seminarie naar Frankrijk en België te reizen. Betrokkene zou 2 dagen deelnemen aan dit seminarie in Frankrijk en zou nadien 6 dagen doorbrengen in België om het seminarie te beëindigen en zal dan terugreizen naar China via Moskou. De visumcode van kracht sinds 5 april stelt duidelijk dat het visum dient aangevraagd te worden bij de diplomatieke post van het Schengenland waar betrokkene zijn hoofdreisdoel zal voltrekken.

Betrokkene was al laattijdig aangekomen om op 26 het seminarie nog te volgen, dus er rest enkel 1 dag seminarie in Frankrijk en de rest van het verblijf in België. Hierdoor speelt het hoofdreisdoel van betrokkene zich af in België en diende hij zijn visumaanvraag te richten aan de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging.

(...)

X (G) Niet in het bezit van toereikende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugkeer naar het land van herkomst of doorreis (art. 3, eerste lid, 4^o) Voor de duur van zijn voorgenomen verblijf van 9 dagen op het Schengengrondgebied beschikt betrokkene over €400 en 100Yuan (ongeveer €10).

Uit de documenten waarover betrokkene beschikt blijkt duidelijk dat hij dient in te staan voor alle kosten verbonden aan zijn verblijf (hotelaccomodatatie, transport, ...). Betrokkene voldoet eveneens niet aan de geldende richtbedragen voor Frankrijk (nl een minimum van €56.20/dag/persoon)

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.2. Verzoeker heeft in deze de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift. Tevens wordt aangetoond dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn. Verzoeker wordt sedert 28 mei 2010 op grond van de in punt 1.6. bedoelde beslissing vastgehouden in een gesloten centrum. Zijn repatriëring naar zijn land van herkomst is voorzien voor 1 juni 2010. Verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

2.3. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstig middel te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

2.4. In wat als een enig middel kan beschouwd worden voert verzoeker het volgende aan: *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel; Schending van algemene zorgvuldigheidsplicht Schending van de motiveringsplicht van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen Schending van artikel.3. eerste lid, 3^o en 4^o van de Vreemdelingenwet Schending van artikel 5 e.a. EVRM*

De Dienst voor Vreemdelingenzaken baseert zich in haar beslissing tot terugdrijving d.d. 28 mei 2010 op art. 3, eerste lid, 3^o van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)”

3^o wanneer, hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden”

De beslissing tot terugdrijving is enkel en alleen gebaseerd op de volgende motivering:

“Het (de) volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart voor deelname aan een seminarie naar Frankrijk en België te reizen. Betrokkene zou 2 dagen deelnemen aan dit seminarie in Frankrijk en zou nadien 6 dagen doorbrengen in België om het seminarie te beëindigen en zal dan terugreizen naar China via Moskou. De visumcode van kracht sinds 5 april stelt duidelijk dat het visum dient aangevraagd te worden bij de diplomatieke post van het Schengenland waar betrokkene zijn hoofdreisdoel zal voltrekken.

Betrokkene was al laattijdig aangekomen om op 26 het seminarie nog te volgen, dus er rest enkel 1 dag seminarie in Frankrijk en de rest van het verblijf in België. Hierdoor speelt het hoofdreisdoel van betrokkene zich af in België en diende hij zijn visumaanvraag te richten aan de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging.”.

DVZ gooit het dus ineens kennelijk over een heel andere boeg, waarmee ze impliciet toegeeft dat de motivering in haar eerste beslissing tot terugwijzing onjuist was en faalde naar recht. Ze proberen dan ineens maar met andere argumenten op de proppen te komen, welke argumenten blijkbaar helemaal geen aanleiding gaven om de eerste beslissing tot verwijdering te staven en gewoonweg niet aan de orde waren toen. Het gaat toch niet op om verzoeker vast te houden om reden A, welke reden door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen als niet afdoende werd beschouwd, om dan maar even te beslissen om hem toch verder vast te houden maar dan omwille van een compleet nieuwe reden B, welke reden bij de eerste beoordeling kennelijk niet werd ingeroepen.

DVZ viseert nu ineens voor het eerst het visum van verzoeker, wat bij de eerste beslissing tot terugdrijving nochtans helemaal geen issue was. Volgens DVZ had verzoeker dit bij de Belgische ambassade in China moeten aanvragen in plaats van bij de Franse, omdat verzoeker slechts 2 dagen in Frankrijk zou doorbrengen en de rest van zijn verblijf in België. Dit is manifest onjuist en het is verzoeker een vraagteken waarop DVZ zich baseert om e.e.a. te beweren.

De eerste 2 dagen van de conferentie, zijnde 26 en 27 mei, vonden plaats in Bourlogne-sur-Mer (Frankrijk) en de volgende 2 dagen, zijnde 28 en 29 mei, in Leper (België). De laatste dag van de conferentie houdt een trip in van Leper naar Frankrijk (bezoek aan Bailleul, Saint-Omer, ...). Dit blijkt zeer duidelijk uit stuk nr. 4. Zelfs dit werd niet terdege geverifieerd door DVZ, wat toch zeer ernstige vragen doet rijzen omtrent de ernst van haar onderzoek. Verzoeker heeft zijn visum dus wel degelijk terecht in de Franse ambassade te China aangevraagd, omdat Frankrijk zijn hoofdreisdoel was en is: Verzoeker zou immers slechts 2 dagen in België zijn (28 en 29 mei te Leper) en de rest van zijn verblijf zou hij in Frankrijk zitten (26,27 en 30 mei en na afloop van de conferentie om e.e.a. te bezichtigen, nl. 31 mei en 1 en 2 juni 2010, nu hij zijn terugvlucht op 3 juni 2010 heeft geboekt (zie stuk nr. 7) – zijn visum is geldig tot 20 augustus 2010).

DVZ verwijt verzoeker blijkbaar dat hij de eerste dag conferentie (26 mei 2010) had gemist. Verzoeker vraagt zich de relevantie daarvan af. Op een internationale conferentie is het nu eenmaal een komen en gaan van mensen over de hele wereld. De ene komt wat later en blijft wat langer, de ene komt wat vroeger en vertrekt wat eerder, etc. Dat is toch evident. Verzoeker hoeft daar geen rekenschap voor af te leggen ...

Omdat hij pas op 26 mei 2010 's avonds laat toekwam, zou verzoeker na de trip van Leper naar Frankrijk en dus na de conferentie nog een tweetal dagen in Boulogne-sur-Mer en omstreken blijven om in afwachting van zijn terugvlucht naar China op 3 juni 2010 enkele monumenten en tentoonstellingen te bezichtigen die hij had moeten missen omdat hij op 26 mei 2010 pas 's avonds laat aankwam op de luchthaven. Daar is toch helemaal niks verdacht aan. Kennelijk wel voor DVZ... Haar beweringen (“Betrokkene zou 2 dagen deelnemen aan dit seminarie in Frankrijk en zou nadien 6 dagen doorbrengen in België om het seminarie te beëindigen”) zijn op niks gestoeld en het is schrikbarend om vast te stellen dat DVZ dit als grondslag hanteert om een persoon de toegang te weigeren en gewoonweg vast te houden, tot tweemaal toe. Dit is manifest rechtsmisbruik en tart elke verbeelding.

De nieuwe motivering van DVZ heeft ook geen uitstaans met art.3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De ongefundeerde uiteenzetting over het visum van verzoeker heeft daar niets mee te maken. Het argument van DVZ faalt naar recht.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken baseert haar beslissing tot teruggrijping d.d. 28 mei plots ook voor het eerst op art.3, eerste lid, 4 ° van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

Opnieuw voert DVZ een compleet nieuw argument aan, dat tijdens de eerste beslissing tot teruggrijping blijkbaar niet dienend was. Dat op zich is al onaanvaardbaar. Als de ene reden wordt afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dan geven ze zomaar even doodleuk een andere reden op. Zulks is allerminst ernstig en komt neer op machtsafwijking en willekeur wat men niet verwacht van een respectabele instelling met een belangrijke maatschappelijke opdracht. Alleen al om die reden gaat deze grond tot teruggrijping niet op.

Verzoeker zou 400euro en 100 Yuan op zak hebben, wat volgens DVZ te weinig zou zijn om alle kosten van zijn verblijf te bekostigen en verwijst daarvoor naar de geldende richtbedragen in Frankrijk. Opnieuw slaat dit “argument” op niets. Het gaat vooreerst om richtbedragen, dus geen exacte bedragen of minimale grens. Niemand moet een minimum bedrag bij zich hebben. Dat staat nergens geschreven.

Verzoeker kon trouwens gemakkelijk toekomen met 400euro. De loutere bewering van DVZ dat dat niet het geval zou zijn, verandert daar niets aan en is volstrekt irrelevant. Er was geen enkele reden voor DVZ om verzoeker op basis daarvan de toegang te weigeren en vast te houden.

Ook de kosten die verzoeker volgens DVZ zou moeten dragen, zijn op niets gebaseerd. De uitnodigingsbrief (stuk nr. 3) vermeldt helemaal niet dat verzoeker moet instaan voor alle kosten van zijn verblijf “hotelaccomodatatie, transport, ...”. Opnieuw baseert DVZ zich op allerlei beweringen en eigen gevolgtrekkingen die nergens op gebaseerd zijn. Zo vermeldt de uitnodiging nergens dat verzoeker zelf zou moeten instaan voor zijn transportkosten. De uitnodiging vermeldt dat hij moet instaan voor zijn kosten voor zijn vervoer per vliegtuig (“airport transportation”), wat hij ook deed (zie vliegtickets: stuk nr. 7). Over het vervoer op het land wordt niets gezegd: de organisator zou iemand langssturen om hem op te pikken. Na de schorsing van de eerste beslissing tot teruggrijping is iemand van de organisatie naar Zaventem gereden om verzoeker op te halen en hem naar de conferentie te brengen, maar verzoeker werd niet vrijgelaten wegens de intussen genomen tweede beslissing tot teruggrijping.

De organisator, die intussen ten einde raad is en zeer geschokt is door dit hele gebeuren, heeft intussen ook DVZ gecontacteerd om e.e.a. te bespreken, tevergeefs. Telefonisch werd hem meegedeeld dat het probleem zou zijn dat verzoeker geen hotelreservatie had. De organisator heeft daarop dan maar een hotel geboekt en op fax gezet dat zij alle verblijfskosten van verzoeker zou dragen, hoewel zij sowieso ging zorgen voor een gepast verblijf voor verzoeker en er geen enkele reden toe was om dit nog eens expliciet te gaan bevestigen (stuk nr. 14). Intussen hebben de organisatoren in een wanhoopspoging nog een brief gericht aan DVZ om hen tot rede aan te manen (stuk nr. 15).

Besluit:

De situatie wordt dermate hemeltergend. De organisator had bv. zeer graag gehad dat verzoeker vandaag aanwezig kon zijn bij het spelen van “The Last Post” in Ieper, als vertegenwoordiger en eerbetoon aan de Chinese werkers van wereldoorlog 1. Maar dat is buiten DVZ gerekend, die tot tweemaal toe om manifest ongegronde beweringen, halve waarheden, niet-geverifieerde gevolgtrekkingen verzoeker vasthoudt tegen beter weten in.

De beslissing tot teruggrijping is derhalve manifest onredelijk en strijdig met de algemene principes van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, alsook met art. 5 e.a. van het EVRM

Deze motivering faalt kennelijk. Verzoeker had bij zijn aankomst immers een brief in zijn bezit waarin hij werd uitgenodigd voor de conferentie (stuk nr. 3). Het doel van zijn voorgenomen verblijf stond en staat aldus ontegensprekelijk vast. Desgevallend had er even contact opgenomen kunnen worden met de afzender van de uitnodigingsbrief, zijnde een "contactpersoon", om e.e.a. te verifiëren, quod non. De raadsman van verzoeker nam wel telefonisch contact met een van de organisatoren van de conferentie op, waaruit bleek dat verzoeker inderdaad op de conferentie verwacht werd en dat zij het vervoer en de overnachting van verzoeker zouden regelen. Dit werd nadien schriftelijk bevestigd (stuk nr. 5). Het inschrijvingsformulier voor de conferentie maakt overigens melding van enkele hotels in de buurt (stuk nr. 6). Ook de verblijfsomstandigheden konden dus met een beetje meer moeite zeer gemakkelijk worden achterhaald. Het is toch niet verwonderlijk dat een buitenlander die enkel zijn moedertaal spreekt en dan nog een van de andere kant van de wereld en die overdonderd wordt door de hele situatie, niet meer exact kan uitleggen via welke weg hij ergens zal geraken.

De bepaling waarop de Dienst voor Vreemdelingen zich steunt, zijnde art. 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, opent de weg naar willekeur, waarvan huidige zaak een treffend voorbeeld is. Uit de zinsnede "zo nodig" kan alleszins worden afgeleid dat de documenten niet voor elk geval kunnen worden gevraagd. De voorlegging van een hotelreservatie en een contactpersoon eisen in voormelde omstandigheden is dan ook in strijd met art. 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, nu e.e.a. zeer eenvoudig kon worden nagegaan.

De beslissing tot terugdrijving is derhalve manifest onredelijk en strijdig met de algemene principes van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel, de algemene zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht."

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De Raad kan verzoekers kritiek, gericht tegen de motivering vermeld onder punt E van de bestreden beslissing volledig volgen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker verklaard heeft dat hij na het volgen van een seminarie van twee dagen in Frankrijk in het kader van de internationale conferentie aangaande Chinese werkkrachten ten tijde van WO I, zes dagen zou doorbrengen in België. Net zoals voor verzoeker is het voor de Raad prima facie onduidelijk waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert om te stellen dat verzoeker slechts twee dagen in Frankrijk zou doorbrengen en de rest van zijn verblijf in België. De verwerende partij kan hieromtrent ook geen uitsluitel bieden op de terechtzitting. Daargelaten de vraag of het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat verzoekers hoofdreisdoel zich in België afspeelt en dat hij zijn visumaanvraag diende te richten tot de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging, een overweging is die juridische grondslag

vindt in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, ontbeert dit motief feitelijke grondslag en kan het derhalve niet deugdelijk zijn.

2.7. Uit de motivering vermeld onder punt G van de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de som van 400 € en 100 Yuan niet voldoende acht om verzoekers verblijfsduur van negen dagen op het Schengengrondgebied te bekostigen, aangezien volgens verwerende partij uit documenten waarover verzoeker beschikt, blijkt dat hij dient in te staan *“voor alle kosten verbonden aan zijn verblijf (hotelaccommodatie, transport,...)”*. De verwerende partij geeft noch in de bestreden beslissing noch in de nota aan op basis van welke documenten zij bovenvermelde conclusie trof. De Raad kan verzoeker volgen in zijn kritiek dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich hierbij baseert op eigen gevolgtrekkingen die op niets gebaseerd zijn. Uit stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift, dat reeds gevoegd werd bij het verzoekschrift tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing en waarover de verwerende partij derhalve beschikte bij het treffen van de bestreden beslissing, dat uitgaat van de organisator van de bovenvermelde conferentie blijkt alleszins het volgende : *“Please note that the registration fees are including access to all sessions, lunches, coffe breaks, conference documents, reception at town hall Boulogne-sur-mer, Ypres, entrance to exhibitions, travelling from Boulogne-sur-mer to Ypres and from Ypres to Boulogne-sur-mer. Accomodation and airport transportation will be at your own expenses(...)”*. Hieruit blijkt derhalve niet dat verzoeker diende in te staan *“voor alle kosten verbonden aan zijn verblijf (hotelaccommodatie, transport,...)”*. en dat het desbetreffende motief wederom feitelijke grondslag mist waardoor het niet deugdelijk kan zijn. Voor wat betreft de in de bestreden beslissing vermelde bedragen van 400 € en 100 Yuan dient de Raad aan de hand van het kort voor terechtzitting neergelegde administratief dossier voorts net zoals in het reeds gewezen arrest 44.115 een tweede keer vast te stellen dat het verhoor van verzoeker door de federale Politie te Zaventem zeer moeizaam is verlopen. Uit de *“heropening op 28/5/2010 om 12.50 uur door inspecteur A.J.”* van verzoekers zaak wordt opnieuw gewag gemaakt van het noteren van informatie op grond van de *“zéér gebrekkige vertaling van een landgenoot”*. Tevens wordt het volgende nog toegevoegd: *“Op vraag van uw diensten zijn wij overgegaan tot het nagaan van de bestaansmiddelen van betrokkene. Inspecteur D.D. heeft navraag gedaan bij betrokkene. Hiervoor heeft hij vooral gebruik moeten maken van gebaren om dit duidelijk te maken en heeft hij zo vernomen dat betrokkene in het bezit is van 400 euro en 100 Yuan (ongeveer 10 euro). Blijkbaar is betrokkene niet in het bezit van kredietkaarten.”* De Raad dient uit het geheel redelijkerwijs af te leiden dat zelfs niet vaststaat dat verzoeker verstaanbaar heeft kunnen maken dat hij *“maar”* in het bezit is van in de bestreden beslissing aangeduide bedragen en dat hij niet in het bezit is van kredietkaarten. Voor wat betreft de zin *“betrokkene voldoet eveneens niet aan de gelden richtbedragen voor Frankrijk(...)”* kan verzoeker gevolgd worden in zijn kritiek dat dit maar gaat om richtbedragen, *“dus geen exacte bedragen of minimale grens”*. Alleszins volstaat dit motief niet om de bestreden beslissing te schragen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht is prima facie gegrond. Dit onderdeel van het enig middel is derhalve ernstig en volstaat om aanleiding te geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing indien de overige voorwaarden vervuld zijn.

2.8. Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Het bestaan van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107 797).

Wat deze voorwaarde betreft voert verzoeker het volgende aan:

“2.2. MOEILJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

Het terugdrijven van verzoeker zou ertoe leiden dat hij de Conferentie over Chinese werkers tijdens de eerste wereldoorlog, die hij absoluut wil bijwonen omdat hij afstamt van zo'n Chinese werker en er dus een bijzondere interesse en emotionele binding mee heeft, niet kan bijwonen en dat hij de dure en lange vliegtuigreis vanuit China en via Moskou naar Zaventem helemaal voor niets heeft ondernomen. Verzoeker zou dan 2 dure vliegtickets helemaal voor niks hebben gekocht.

Verzoeker moet door zijn onrechtmatige en onredelijke vasthouding bovendien reeds een deel van de conferentie missen en zou bij een terugdrijving de conferentie, zijnde de enige reden van zijn reis, helemaal niet kunnen bijwonen.

De uitvoering van de bestreden beslissing vormt aldus kennelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker, financieel en emotioneel (...).”

2.9. Verzoeker verwijst naar de omstandigheid dat hij zijn twee dure vliegtickets helemaal voor niets heeft gekocht, mocht de bestreden beslissing ten uitvoer worden gelegd en dat hij zo een financieel nadeel lijdt. Een financieel nadeel is, in principe, herstelbaar, aangezien wie een financieel nadeel lijdt, zich tot de burgerlijke rechtbank kan wenden om een schadevergoeding te verkrijgen (RvS 21 augustus 2003, nr. 122.271).

2.10. Verzoeker put echter eveneens een nadeel uit het feit dat hij de Conferentie over Chinese werkers tijdens de eerste wereldoorlog niet kan bijwonen. Hij wil dit absoluut doen omdat hij afstamt van zo'n Chinese werker en dit voor hem een emotionele waarde heeft.

2.11. Uit de uitnodiging voor de conferentie die verzoeker op zak had, blijkt dat dit gegeven strookt met de werkelijkheid. Deze uitnodiging vermeldt immers dat verzoekers grootvader naar Frankrijk kwam en als Chinese werker werd tewerkgesteld door het Britse leger, waarvoor hij later een “British War Medal” heeft ontvangen. Uit de stukken van het dossier blijkt tevens dat verzoeker deze medaille van zijn grootvader heeft getoond aan de grensinspectie.

2.12. Verzoeker heeft een lange reis ondernomen om aanwezig te zijn op een conferentie over Chinese werkers tijdens de eerste wereldoorlog waarvan zijn grootvader er één was. De conferentie duurt slechts enkele dagen en verzoeker kan hieraan niet deelnemen omwille van de bestreden beslissing. Er kan *in casu* worden aangenomen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal meebrengen voor verzoeker.

Er is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.13. Er is voldaan aan de door artikel 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde cumulatieve voorwaarden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 mei 2010 tot teruggrijping, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

M. EKKA